

Datum van
inontvangstneming

:

24/07/2024

Zaak C-421/24**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

14 juni 2024

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 juni 2024

Verzoekende partij:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

Verwerende partij:

Google Ireland Limited

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

De Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (communicatieautoriteit, hierna: „AGCOM”) stelt bij de Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter, Italië) hoger beroep in tegen de uitspraak van de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Lazio; hierna: „TAR Lazio”) die het beroep van Google Ireland tegen het besluit waarbij AGCOM haar een geldboete had opgelegd voor het in strijd met de toepasselijke Italiaanse wetgeving maken van reclame voor en promoten van gokwebsites, heeft toegewezen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Artikel 267 VWEU. Uitlegging van artikel 1, lid 5, en artikel 14 richtlijn 2000/31/EG. Met name: aansprakelijkheidsregeling voor aanbieders van hostingdiensten – Toepasselijkheid van artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG op aanbieders van hostingdiensten met betrekking tot onlinereclame voor kansspelen of weddenschappen met geldprijzen en reclame voor gokken. Aanbieder van

hostingdiensten die een commerciële partnerschapsovereenkomst heeft gesloten met een maker van content.

Prejudiciële vragen

1) Is volgens artikel 1, lid 5, van richtlijn 2000/31/EG de aansprakelijkheidsregeling voor aanbieders van hostingdiensten die in artikel 14 van deze richtlijn is neergelegd, van toepassing op de activiteiten die verband houden met onlinereclame voor kansspelen of weddenschappen met geldprijzen en de reclame voor gokken?

Indien het Hof van Justitie de eerste vraag bevestigend beantwoordt (dat wil zeggen dat het Hof tot het oordeel komt dat richtlijn 2000/31/EG ook van toepassing is op de aansprakelijkheid van de aanbieders van hostingdiensten voor de reclame voor kansspelen of weddenschappen met geldprijzen en de reclame voor gokken), wordt het Hof eveneens verzocht zich krachtens artikel 267 VWEU uit te spreken over de volgende vraag:

2) Is de aansprakelijkheidsregeling als bedoeld in artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG van toepassing op een aanbieder van hostingdiensten als Google met betrekking tot de content die wordt gepubliceerd door de rechthebbenden op YouTube-kanalen waarmee Google de commerciële partnerschapsovereenkomst heeft gesloten die hierboven is beschreven?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („Richtlijn inzake elektronische handel”): overwegingen 16, 21, 42, artikelen 1, 14 en 15.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto legislativo 9 aprile 2003, n. 70 – Attuazione della direttiva 2000/31/CE relativa a taluni aspetti giuridici dei servizi della società dell'informazione nel mercato interno, con particolare riferimento al commercio elettronico (wetsbesluit nr. 70 van 9 april 2003 – Uitvoering van richtlijn 2000/31/EG betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt): artikelen 1 en 16. Dit laatste artikel voert met name een „preferentiële” aansprakelijkheidsregeling in voor aanbieders van hostingdiensten, zoals in artikel 14 van de richtlijn inzake elektronische handel is bepaald:

Art. 16 - (Verantwoordelijkheid voor de opslag van informatie - hosting -)

„1. Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in de opslag van de door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de op verzoek van de afnemer van de dienst opgeslagen informatie, op voorwaarde dat deze dienstverlener:

a) niet daadwerkelijk kennis heeft van de onwettige activiteit of informatie en, wanneer het een schadevergoedingsvordering betreft, geen kennis heeft van feiten of omstandigheden waaruit het onwettige karakter van de activiteiten of informatie duidelijk blijkt;

b) zodra hij van die feiten kennis heeft, na mededeling van de bevoegde autoriteiten, prompt handelt om de informatie te verwijderen of de toegang daartoe onmogelijk te maken.

2. Lid 1 is niet van toepassing indien de afnemer van de dienst op gezag of onder toezicht van de dienstverlener handelt.

3. De bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit kan zelfs met spoed eisen dat de dienstverlener bij de uitoefening van de activiteiten als bedoeld in lid 1 de gepleegde inbreuken voorkomt of beëindigt.

Decreto-Legge 12 luglio 2018, n. 87- Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese 2018 (voorlopig wetsbesluit nr. 87 van 12 juli 2018 – houdende spoedmaatregelen voor de waardigheid van werknemers en ondernemingen 2018) (hierna: „besluit inzake de waardigheid”): artikel 9. Dit artikel verbiedt elke vorm van – zelfs indirecte – reclame voor kansspelen of weddenschappen met geldprijzen en gokken, ongeacht op welke wijze en met welke middelen die reclame dan ook wordt gemaakt, en legt aan onder meer de „eigenaar van het verspreidingsmedium of de website” een administratieve geldboete op die gelijk is aan 20 % van de waarde van de sponsoring of de reclame en in elk geval ten minste 50 000 EUR bedraagt. Dit artikel verleent AGCOM de bevoegdheid om deze sancties toe te passen.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Bij beslissing van 19 juli 2022 heeft AGCOM aan Google Ireland Limited (hierna: „Google”) een geldboete van 750 000,00 EUR opgelegd en haar gelast een groot aantal video’s van het videodeelplatform YouTube te verwijderen, omdat zij in strijd met artikel 9 besluit inzake de waardigheid via vijf kanalen talrijke gokwebsites met geldprijzen heeft gepromoot die meer dan 500 video’s bevatten die op YouTube zijn geüpload. Deze video’s behoren toe aan een maker van content met de naam „Spike”, waarmee Google een commerciële partnerschapsovereenkomst heeft gesloten.
- 2 Google heeft tegen de beslissing van AGCOM beroep ingesteld bij de TAR Lazio, die het beroep heeft toegewezen door de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Naar aanleiding daarvan heeft AGCOM beroep ingesteld bij de Consiglio di Stato, de verwijzende rechter, tot vernietiging van de uitspraak van de TAR Lazio.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 3 Ten eerste voert AGCOM aan dat richtlijn 2000/31/EG in dit geval niet van toepassing is, aangezien gokactiviteiten waarbij een geldbedrag wordt ingezet niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen (artikel 1, lid 5). Dientengevolge is het verbod als bedoeld in artikel 9 besluit inzake de waardigheid ook van toepassing op de aanbieder van hostingdiensten.
- 4 Ten tweede betwist AGCOM de bestreden uitspraak, voor zover de TAR Lazio daarin een beroep doet op een eerdere uitspraak, die naar zijn mening niet relevant is, aangezien deze betrekking had op reclameboodschappen die Google door middel van de dienst GoogleAds heeft gepubliceerd, terwijl Google in dit geval een commerciële partnerschapsovereenkomst met de maker van content heeft gesloten. AGCOM voert aan dat deze contractuele relatie wordt aangegaan na een controle door Google, zelfs met inzet van mensen, waarbij het „thema” van het betreffende kanaal dat voorwerp is van het contractuele voorstel wordt onderzocht en wordt beoordeeld of aan de voorwaarden voor het sluiten van de overeenkomst is voldaan. Deze voorafgaande controle zorgt ervoor dat Google kennis krijgt van de thematiek van het kanaal en dus van de inbreuk die zich heeft voorgedaan.
- 5 Google betwist de argumenten van AGCOM door te stellen dat richtlijn 2000/31/EG in dit geval moet worden toegepast, aangezien zij niet de „eigenaar van het verspreidingsmedium” als bedoeld in het besluit inzake waardigheid is; zij is een passieve aanbieder van hostingdiensten die geen kennis heeft van de onwettigheid van de betwiste video’s, waarvan de inhoud bovendien niet kennelijk onrechtmatig is.
- 6 Ter onderbouwing van haar conclusies voert Google de volgende argumenten aan: ten eerste doen de voorwaarden voor de toepassing van het besluit inzake de waardigheid zich niet voor, aangezien er bovenal geen sprake is van een overeenkomst betreffende reclame, noch van een vergoeding voor de „reclame” die via de betwiste kanalen wordt gemaakt en de reclameboodschappen die daarmee in verband worden gebracht, hebben geen enkele samenhang met het onderwerp van de betwiste video’s, ze hebben geen betrekking op gokactiviteiten en weddenschappen en zij worden door AGCOM niet betwist; bovendien bestaat er geen overeenkomst *ad personam* met de maker van de content, aangezien de deelname aan de partnerschapsovereenkomst geschiedt door de aanvaarding door de gebruiker van een deelnemingsovereenkomst die eenzijdig door Google is opgesteld; vervolgens heeft Google geen kennis van het bestaan van overeenkomsten betreffende reclame tussen Spike en de gokwebsites; Google verdient niet aan de onwettige video’s, integendeel zij schaden Google; de deelname aan het partnerschapsprogramma van YouTube leidt niet tot een grotere verspreiding van de video’s van de maker van de content, die daarvoor als enige

verantwoordelijk is; ten slotte heeft Google niet willens en wetens deelgenomen aan het betwiste inbreukmakende gedrag, aangezien zij al het mogelijke heeft gedaan om te voorkomen dat reclameboodschappen over gokken worden verspreid en omdat zij de betwiste video's meteen heeft verwijderd nadat zij van AGCOM de mededeling had gekregen dat deze vermoedelijk onwettig waren.

- 7 Ten tweede voert Google aan dat de betwiste video's geen reclame inhouden, maar slechts informatie bevatten over gokken.
- 8 Ten derde voert Google aan dat er geen toezichtverplichting bestaat en dat de vrijheid van meningsuiting wordt beperkt, aangezien zij als aanbieder van hostingdiensten geen enkele verplichting heeft om de inhoud van de video's te controleren; naar haar mening legt de bestreden beslissing censuur op en beperkt deze de vrijheid van meningsuiting van de gebruikers en het vrij verrichten van diensten door Google.
- 9 Ten vierde voert Google, subsidiair, aan dat sprake is van een schending van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, waarin een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij zijn vastgesteld. Naar haar mening moet het besluit inzake de waardigheid buiten toepassing worden gelaten, omdat dit in strijd is met de artikelen 14 en 15 van richtlijn 2000/31/EG vanwege de voorrang van het Europese recht op het nationale recht, en vanwege het ontbreken van een kennisgeving daarvan aan de Commissie overeenkomstig richtlijn 2015/1535.
- 10 Ten slotte betwist Google, meer subsidiair, de hoogte van de sanctie, omdat deze onevenredig is en niet in verhouding staat tot de criteria voor de vaststelling daarvan die in de wet zijn neergelegd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 11 Wat betreft de eerste prejudiciële vraag zet de verwijzende rechter vooral uiteen dat de Italiaanse wetgeving is ingevoerd met het doel om gokverslaving tegen te gaan, een doelstelling waarvan het belang bijzonder relevant wordt geacht en die het waard is om te worden beschermd, niet alleen door de nationale wetgever, maar ook door het Unierecht, zoals de aanbeveling van de Europese Commissie 2014/478/EU van 14 juli 2014 betreffende beginselen ter bescherming van consumenten en gebruikers van onlinegokdiensten en ter voorkoming van onlinegokken door minderjarigen aantoont.
- 12 Om het belang van deze vraag vast te stellen overweegt de verwijzende rechter dat de betwiste video's geschikt blijken te zijn om reclame te maken voor gokken en websites waarop tegen betaling kan worden gespeeld, ook gezien het feit dat de gebruiker Spike in die video's een T-shirt draagt met daarop, goed zichtbaar voor de kijkers, de vermelding van zijn eigen website.

- 13 De verwijzende rechter herinnert er bovendien aan dat hij in een eerdere uitspraak heeft verklaard dat artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG niet van toepassing is op reclame voor onlinegokken, maar dat dit eerdere geval zich onderscheidt van het onderhavige, omdat Google in die zaak als actieve aanbieder van hostingdiensten kon worden aangemerkt, waardoor de toepassing van artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG hoe dan ook kon worden uitgesloten.
- 14 Om de aansprakelijkheid van Google in het onderhavige geval vast te stellen, moet de verwijzende rechter vaststellen of richtlijn 2000/31/EG, en in het bijzonder artikel 14 daarvan, waarin een „preferentiële” of „bevoorrechte” aansprakelijkheidsregeling voor aanbieders van hostingdiensten is vastgesteld, van toepassing zijn.
- 15 Aangezien het gaat om een vraag over uitlegging van Unierecht waarvoor in de rechtspraak van het Hof geen precedent bestaat, is de verwijzende rechter van oordeel dat is voldaan aan de voorwaarden om zich krachtens artikel 267 VWEU tot het Hof te wenden.
- 16 Wat betreft de vraag ten gronde merkt de verwijzende rechter ten eerste op, ter ondersteuning van de stelling die door Google is aangevoerd dat artikel 14 van richtlijn 2000/31 van toepassing is, dat uit de bewoordingen van artikel 1, lid 5, onder d), van deze richtlijn, waarin wordt verwezen naar „activiteiten” op het gebied van gokken en niet naar een specifieke sector, zoals het geval is voor de „fiscale sector”, volgt dat de uitsluiting die daarin is opgenomen geen betrekking heeft op de aansprakelijkheidsregeling voor aanbieders van hostingdiensten, maar enkel op de aanbieders van gokdiensten.
- 17 Deze stelling wordt ook ondersteund door een passage in het document van de Commissie bij de „Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement naar een diepgaand Europees regelgevingskader voor onlinegokken”, waarin onder verwijzing naar richtlijn 2000/31 is verklaard dat „[w]hile Article 1 (5)(d) excludes gambling activities which involve wagering a stake with monetary value in games of chance, including lotteries and betting transactions from the scope of the directive the liability regime for information society service providers hosting or transmitting illegal content, Articles 12 to 15 of the Directive, also applies to gambling-related content”.
- 18 Bovendien wordt in verordening (EU) 2022/2065, waarvan artikel 6 artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG vervangt, geen melding gemaakt van gokken, zodat deze verordening, ook al is deze *ratione temporis* niet van toepassing op de onderhavige zaak, in aanmerking moet worden genomen bij uitlegging van richtlijn 2000/31/EG.
- 19 Ten tweede wordt, ter ondersteuning van de stelling dat artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG niet van toepassing is, verwezen naar overweging 21, tweede zin, van deze richtlijn, waarin is vastgesteld dat „het gecoördineerde gebied [...] alleen betrekking [heeft] op vereisten voor on-lineactiviteiten zoals on-line-informatie,

on-linereclame, on-linewinkelen en on-linecontracten (...)”. Daarom wordt onlinereclame ook als een onlineactiviteit beschouwd en aangezien de Europese wetgever heeft bepaald dat de richtlijn niet van toepassing is op „activiteiten van de diensten van de informatiemaatschappij” met betrekking tot „gokactiviteiten waarbij een geldbedrag wordt ingezet, zoals loterijen en weddenschappen”, moet ervan worden uitgegaan dat zij alle activiteiten in deze sector, met inbegrip van het maken van onlinereclame daarvoor, heeft willen uitsluiten.

- 20 De verwijzende rechter preciseert dat het Hof, mocht het oordelen dat artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG niet van toepassing is op de aansprakelijkheid van aanbieders van hostingdiensten voor reclame voor kansspelen of weddenschappen met geldprijzen en reclame voor gokken, de aansprakelijkheidsregeling voor de aanbieder van hostingdiensten zal moeten vaststellen op basis van de algemene regels en beginselen van de Unie en de lidstaten inzake administratieve inbreuken en sancties. Daarom merkt hij op dat de eventuele uitsluiting van de aansprakelijkheidsregeling van artikel 14 van richtlijn 2000/31 niet leidt tot een objectieve aansprakelijkheid van de aanbieder van hostingdiensten of, in elk geval, tot een „onbeperkte” aansprakelijkheid voor alle content die door derden op het platform wordt gepubliceerd, aangezien de vereiste zorgvuldigheidsnorm van de hostingaanbieder op dit gebied nog moet worden vastgesteld.
- 21 Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag, die is gesteld voor het geval dat het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt, merkt de verwijzende rechter om te beginnen op dat in artikel 14 van richtlijn 2000/31 wordt afgeweken van de gewone aansprakelijkheidsregelingen voor aanbieders van hostingdiensten, op voorwaarde dat de dienstverlener niet daadwerkelijk weet dat de activiteit of de informatie onwettig is en, zodra hij er kennis van heeft na kennisgeving door de bevoegde autoriteiten, onmiddellijk maatregelen neemt om de informatie te verwijderen.
- 22 Hij overweegt dat deze preferentiële aansprakelijkheidsregeling alleen op de passieve aanbieder van hostingdiensten en niet ook op de actieve aanbieder van deze diensten van toepassing moet zijn. In dit verband haalt de verwijzende rechter de rechtspraak van het Hof aan, waarin is verklaard dat „uit de tweeënveertigste overweging van richtlijn 2000/31 in dit verband volgt dat de in deze richtlijn vastgestelde vrijstellingen van de aansprakelijkheid uitsluitend gelden voor gevallen waarin de activiteit van de aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij een „louter technisch, automatisch en passief” karakter heeft, hetgeen inhoudt dat deze aanbieder „noch kennis noch controle heeft over de informatie die wordt doorgegeven of opgeslagen” (arresten van 23 maart 2010, Google France en Google, C-236/08 tot en met C-238/08, EU:C:2010:159, punt 113; 12 juli 2011, L’Oréal e.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punt 113; 7 augustus 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punt 47; 22 juni 2021, YouTube, C-682/18 en C-683/18, EU:C:2021:503, punten 115 en 116). Hij merkt bovendien op dat de rechtspraak van het Hof ook een belangrijke rol toekent aan de eventuele activiteit van de internetprovider bij de optimalisering van de onlineverkoop van zijn klanten, door te verklaren dat „het enkele feit dat de

beheerder van een elektronische marktplaats de verkoopaanbiedingen op zijn server opslaat, bepaalt hoe zijn dienst wordt verleend, daarvoor een vergoeding ontvangt en algemene inlichtingen aan zijn klanten verstrekt, er niet toe kan leiden dat hij geen beroep kan doen op de in richtlijn 2000/31 voorziene vrijstellingen van aansprakelijkheid” en dat „wanneer genoemde beheerder daarentegen bijstand verleent die er onder meer in bestaat om de wijze waarop de verkoopaanbiedingen worden getoond te optimaliseren of deze aanbiedingen te bevorderen, moet ervan worden uitgegaan dat hij geen neutrale positie tussen de betrokken klant-verkoper en de potentiële kopers heeft ingenomen, maar dat hij een actieve rol heeft gespeeld waardoor hij kennis van of controle over de gegevens betreffende die offertes heeft gekregen. Hij kan zich wat die gegevens betreft dan niet beroepen op de in artikel 14 van richtlijn 2000/31 voorziene vrijstelling van aansprakelijkheid.” (arresten van 12 juli 2011, L’Oréal e.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punten 115 en 116, en 7 augustus 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punt 48).

- 23 Deze benadering van het Hof kwam tot uiting in de mededeling van de Europese Commissie COM (2017) 555 van 28 september 2017 getiteld „Bestrijding van illegale online-inhoud. Naar een grotere verantwoordelijkheid voor onlineplatforms”.
- 24 Meer bepaald wenst de verwijzende rechter te vernemen of artikel 14 van richtlijn 2000/31 ook van toepassing moet zijn op een exploitant als Google, wanneer deze een commerciële partnerschapsovereenkomst sluit met de makers van content van YouTube-kanalen. Daartoe beschrijft hij de werking van dit partnerschap, zoals deze naar voren komt in de stukken in de zaak, als volgt.
- 25 De commerciële partnerschapsovereenkomst wordt ondertekend door Google en de maker van content die houder is van een YouTube-kanaal naar aanleiding van een verzoek daartoe dat door deze laatste is ingediend, waarna Google de naleving van bepaalde voorwaarden door de maker van content controleert. Ook controleert Google door middel van een onderzoek van de inhoud van het kanaal of de maker van content zich houdt aan haar beleid. Op het webadres <https://support.google.com/youtube/answer/1311392?hl=nl-NL> is het volgende te lezen: „Onze reviewers checken je kanaal en content op naleving van ons beleid. Omdat ze niet elke video kunnen checken, concentreren onze reviewers zich op deze elementen van je kanaal: Hoofdthema Meest bekeken video’s Nieuwste video’s Grootste aandeel in je kijktijd Metadata van je video’s (zoals de titels, thumbnails en beschrijvingen) Het gedeelte 'Over' van het kanaal”. Dit onderzoek wordt door Google binnen ongeveer dertig dagen gedaan en bij de controle kunnen mensen worden ingezet, hoewel in geen geval elke afzonderlijke video van een kanaal volledig wordt gecontroleerd.
- 26 Zodra de commerciële overeenkomst is gesloten, verkrijgt de maker van content de status van „geverifieerde partner” en deelt hij als gevolg daarvan in een deel van de inkomsten die Google genereert door het uitzenden van reclame voorafgaand aan het bekijken van elke video.

- 27 Als gevolg van het beleid van Google voor het genereren van inkomsten heeft de maker ook de mogelijkheid om gebruikers toe te staan zich te abonneren op zijn eigen kanaal, waarvan de vergoeding rechtstreeks door Google in rekening wordt gebracht, en de gebruiker geniet de voordelen van dat abonnement, waarbij die voordelen kunnen verschillen door de keuze voor een bepaald abonnement.
- 28 Vervolgens merkt de verwijzende rechter op dat het Hof in een eerdere zaak, die juist betrekking had op de activiteit die door Google via het YouTube-platform wordt uitgeoefend (in een zaak betreffende inbreuken op het auteursrecht), heeft aangegeven dat de nationale rechter, om te bepalen wat de aard van de activiteit van de aanbieder van hostingdiensten is, moet nagaan of YouTube „niet louter haar platform ter beschikking stelt, maar er daarnaast toe bijdraagt dat het publiek toegang wordt gegeven tot beschermde content in strijd met het auteursrecht” (arrest van 22 juni 2021, YouTube, C-682/18 en C-683/18, EU:C:2021:503, punten 107 en 108).
- 29 In die omstandigheden is de verwijzende rechter van oordeel dat er aanwijzingen zijn op grond waarvan kan worden aangenomen dat Google een aanvullende activiteit uitoefent ten opzichte van de „loutere beschikbaarstelling van haar eigen platform”, aangezien zij na een controle van de inhoud van het kanaal een commerciële partnerschapsovereenkomst met de houders van het YouTube-kanaal aangaat, de door de gebruikers betaalde abonnementen op het kanaal int, de inkomsten uit de reclame die op het YouTube-kanaal wordt gemaakt deelt met de houder van het kanaal, waardoor deze houder ertoe wordt aangezet om het aantal views van zijn kanaal te verhogen.
- 30 Bovendien vormen deze activiteiten ter verhoging van de views van content en dus van de inkomsten een aanvulling op de normale activiteiten van Google, de indexering van de inhoud en de profilering van de gebruikers, die weliswaar op zich verenigbaar zijn met een „passieve” rol van de aanbieder van hostingdiensten (arrest van 22 juni 2021, YouTube, C-682/18 en C-683/18, EU:C:2021:503, punt 114), maar volgens de verwijzende rechter relevant zijn indien zij bovenop de andere activiteiten van het platform komen.
- 31 De verwijzende rechter is van oordeel dat de activiteit van Google zich in dit geval niet beperkt „tot het technische proces van werking en het verschaffen van toegang tot een communicatienetwerk waarop door derden verstrekte informatie wordt doorgegeven of tijdelijk wordt opgeslagen, met als enig doel de doorgifte efficiënter te maken” (overweging 42, richtlijn 2000/31/EG). Daarom illustreert het geheel van de activiteiten die Google ontplooit in het kader van het commerciële partnerschap dat haar rol niet louter „neutraal” en „passief” is.
- 32 Daarom moet Google naar het oordeel van de verwijzende rechter in dit geval worden gekwalificeerd als een actieve aanbieder van hostingdiensten, met als gevolg dat de aansprakelijkheidsregeling als bedoeld in artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG niet van toepassing is.

- 33 Ten slotte preciseert de verwijzende rechter dat indien het Hof tot dezelfde conclusie komt, hij de eventuele aansprakelijkheid van Google voor de administratieve inbreuk die haar wordt verweten moet vaststellen, door te bepalen wat de aansprakelijkheidsregeling is die in dit geval van toepassing is op de aanbieder van hostingdiensten.